

Démantová garnitura.

Roman. Napsal Jakub Arbes.

"Pro bůh, to prosím, přejel ke mně bez odkladu v záležitosti nejnaléhavější."
Ale Stoklasa ani na jediný list neodpověděl.
Někdykrát mu také v tomto smyslu telegrafoval a jednou dokonce jej zaplašil při všem, co mu drábně, aby přijel hned, že jde o vše nezměrně důležitosti, ale Stoklasa jakoby vůbec neexistoval.

Konečně čtvrtého odpoledne došlo se panu Hanibalovi nepřímo odpovědi: "reční konduktor, provázek vlak s Prahy jedoucí, zveštal mu, že přítel Stoklasa před hodinou přijel do Prahy na dle postle Xsté stanice."
"A u mne se nezastavil? Na ope mi neprohlávil? Mne si vůbec ani nevšiml," postěžoval si pan Hanibal, když vlak odejel.
Podobného něho posud ještě nikdy neměl. Ale možná, že snad spal, když zde vlak zastavil."
A poslal mu ihned opětů telegram — důtklivějším, prosebnějším nežli dřívě; ale Stoklasa zase ani muk.
"Pro bůh, co se stalo?" opakoval si přednosto, přetřepávajíc každou chvíli úzkostlivě.
A při tom neustále praenje snažil se ze všech sil povinností svým dostáti.
Ale nové rozkazy, nová nařízení, důtky a urgencye ze všech stran sypaly se jako krupobití.
Tak minuly další tři dny.
Pan Hanibal byl už skoro vrtohlavý. Nemaje ani okamžiku poklidu pracoval ve dne v noci s napjetím veskerých svých sil; ale práce neubývalo, naopak každým dnem jí ještě přibývalo. V mnohém dal si pan Hanibal vypomáhati i Tobiaškem. Ale výpomoc ta nebyla mu mnoha platna; musel po něm všechno přehlížeti, revidovati a opravovati, což bylo zrovna totéž, jakoby byl právě konal sám.
I unapadlo mu, dopisati příteli Stoklasovi o výpomocného úřadníka urvoluje se zaplatiti mu za výpomoc z vlastní kapsy; ale Stoklasa, jak už připomenuto, jakoby vůbec neexistoval. Psal tudíž a později telegrafoval feditelstvu; leč i odtud nedošla dlouho odpovědi a když posleze došla přece, zněla tak neurčitě a vyhýbavě, že panu Hanibalovi nezbyvalo, nežli apolohnouti se zase jen na sebe.
Bdlením, starostí a vysilující prací přemožen chodil a pracoval již jako zmámený, zpitomělý.
Někdykrát mu sice napadlo, by si místo neustálého dopisování a telegrafování zajel do Prahy, — v půl hodiny nebo v hodině již mohl být zpět; ale zároveň mu také napadlo, jak nepřiznivě by mohl být uvítán, kdyby se dostavil do Prahy právě v době, kdž se všech stran tak důtklivě naléhálo na vyřízení prací, jež on sám jako znalec pokládal za neodkladné.
I nezbylo mu nežli, jak někdykrát v rozhořčenosti sám sobě připomenul — "rasovati se" do úpadu.
Za takových okolností není divu, že na své vyznaměhání po celý ten čas neměl hrabě ani polárky mysliti.
Drahocenné kouflicky a ještě drahocennější jehlicí neopomenul si ovšem nikdy zapnouti a zapíchnouti; ale což bylo vše platno, když neměl pokdy v duchu se tím těšiti, neku-li o tom s tím neb o ním známým důkladně pohovořiti.
Při projíždění vlaků stanic bývalo mu sice od zřizeneč železničích, kteří o tom od svých kolegů zvěděli, často gratulováno a on gratulujícímu s přehon skvost uctavoval; ale potěšení to trvalo vždy jen několik vteřin — v následujícím okamžiku byl již pan Hanibal naven mysliti na svou práci.
Nejdůležitější však mu bylo a chechtěl, skoro jej už trápiho, že přítel Stoklasa nedává o sobě žádný telegram neodpovídá.
V záležitostech služebních posleze tomu pan Hanibal uvěřil, maje za to, že jest přítel jeho jinak a snad podobně jako on zaměštrán, tak že obor jeho převzal

ráto, u něhož stál.
Stoklasa tedy zase jel podle staré, aniž se mu, jako vždycky dříve, prohlásil.
"A kdy, prosím, se asi vrátí?" optal se pan Hanibal po delší době, v které trval jeho jevila rozpaky přímo komické.
"Nevím," zni lakonická odpověď.
V tom chvíli duši pan Hanibalova šťastná myšlénka; připomenul si Stoklasovu dceruška, nastávající svou snachu.
"Navštívím tedy aspoň siceu Elišku," vykoktal ve zmatku.
"Není doma!" připomenul Stoklasův zástupce resolutně. "Odpověď ku své tetě do Vídně a před násie sotva se vrátí."
Slovy těmi byl pan Hanibal přímo zdřen. Svatba "předě dveřmi" a nevěsta zatím —
"To — není — možno!" vyrazil ze stisněných prsou zajíka vě.
"Přesvědčte se!"
Panu Hanibalovi skutečně nezbylo, nežli se přesvědčiti. Omluviv, pokud bylo vůbec možno, svou cestu do Prahy, požádal zalyžile za prominutí pro případ, kdyby se mu cesta ta měla vykládati za poklesek, a vyrazil z bureau. Zaměřil do bytu Stoklasova, kde mu služka prostě potvrdila, co byl právě slyšel.
V tom zasnělo první zvonění k nejbližšímu vlaku. Pan Hanibal pospíchal na perron a v desíti minutách odnášel jej vlak již zase nazpět.
Co dělo se v jeho duši, toho lze se snadněji domysleti, nežli to vysáti. Byla to duševní bouře, o jaké neměl pan Hanibal až dosud ani poněti. Zdálo se mu, že na byl úplně přesvědčen, že se na přítel Stoklasa rozhodně; ale nevěda proč a jsa si úplně jist, že k tomu nižádné příčiny nezavdal, ihned zase o svém přesvědčení pochyboval.
"Ne, ne," myslil si, "synovi to okamžitě nesmím — aspoň pro zvědavost ne... Možno, že nějaké nedorozumění — A proto mu odpovím vyhýbavě... Ale ne! Odkvapim prostě že jsem Stoklasa nezastihl, a dodám, aby dva, tři dny klidně vyčkal, že jinak všechno v pořádku..."
Tím sama sebe jen málo ukolmočil; duševní bouře trvala i na dále... Bylo mu, jakoby jej někdo každým okamžikem studenou vodou poléval. Někdy zmučila se ho i úzkost.
Na štěstí šlehla duši jeho právě v okamžiku, když vlak v stanici Xsté zastavil a on z vagonu vyskočil, šťastná myšlénka.
"Ano, ano," zamumlal. "Tenkrátte mi Stoklasa neuklouznete! Musí se přece vrátiti — prohlédnu tedy každý vlak — každé kupé... Tak, tak a nejinak učiním. Musím nabýti jistoty, stůj co stůj — jednak k vůli sobě, jednak k vůli synovi..."
Vlak odejel a pan Hanibal měl přelížitost po celé dvě hodiny, až do příjezdu nového vlaku směrem ku Praze, o svých trampotách přemítati.
Ale k jeho etí budíž podotknuto, že osvědčil se býti i v mimořádném duševním stavu svým vzorným úřadníkem. — Bez odkladu jal se konati svou povinnost: počal pracovati...
Avšak což platna všechna pevná vůle a fídká rutina, když víř duš čaoticky sponsta odporují cíci sobě myšlénky!
Asi hodinu pracoval pan Hanibal aspoň obstojně; pak se počaly myšlénky jeho rozptylovati: dopouštěl se chyby za chybou, nedopatření za nedopatření; konečně zmučil se ho nepokoj v takové míře, že musil od práce ustati.
Čtil bezpříkladnou ochablost, ba navenom. Zdálo se mu, že se podlaha pod ním rozstupuje; ob čas pojímala jej i závrať.
Vyšel na perron na svěží a posilující vzduch; ale i zde cítil, jak prudce koluje krev v žilách — tepny jeho v pravém slova smyslu bušily.
Přecházejce brzo dlouhými, brzkými kroky po perronu každou chvíli se zastavil, jakoby na slouchal, ozve-li se zvonkový signál, že vlak opouští nejbližší stanici. Ba více — přes to, že zcela dobře věděl, že potřebuje přijít dříve vlak ještě skoro hodinu nežli do stanice dorazí, vytáhl pan Hanibal každou chvíli hodinky by se podíval, kolik minut ještě schází a v kterých místech vlak již asi se nalézá — ba ob čas poslel i ku kolejím a zadíval se u

préne do dál, odkud měl vlak přijeti, jakoby měl přiběhiti před sebou a bez jakéhokoli signálu, shovem tak netrpělivě, ba skoro tv ehom řeči: tak horečně netrpělivě neseběhával pan Hanibal v živo té svým příjezdu vlaku nějakého ještě nikdy.
Každá minuta zdála se mu býti jak hodná tráse di "věčnosti". A do příjezdu vlaku bylo ještě přes čtyřicet minut, pan Hanibal musil tudíž vyčkati přes čtyřice "věčnosti".
Avšak i čas má své zákony, a byl se vlek zdánlivě sebe přivírá, kmečně přece uplyne — tak i tentokráte.
Posleze zazněl z poslední stanice zvonkový signál.
S úžasnou rychlostí nímil pan Hanibal ještě, co mu povinnost ká Hanibal ještě, co mu povinnost ká střed koleji, kde se rozkročil, u před vyřetěné zrak svůj do dál, odkud vlak přijížděl.
Není pochyby, že by byl tak se trval skore po čtvrt hodiny — tak dlouho totiž potřeboval ještě vlak, než dojel — ale po několika minutách zaslechl hlas Tobiaškův:
"Pane přednosto, pane přednosto — někdo je u kasy!"
Pan Hanibal prudce sebou pohy pospíchal od svého bureau a vyval jakési stařené šedavé listy třetí třídy do nejbližší stanice, načež neokleaje, jak bylo jeho povinností, dostavil-li se pro listy ještě někdo, pospíchal zase ku kolejím a opět se zadíval vyřetěným zrakem do dál, jakoby očkával příjezd své spásy.
Konečně se dočkal.
Z dálí zazněl jednotvárný, posud však temný hukot bližieho se vlaku, asi za dvě minuty zahmula lokomotiva kolem poslední vršiny na přímku.
Tobiašek u zvonce stojící dal obvyklé znamení —
Pan Hanibal div nezajásal. Jak srnka zaskočil do svého bureau, dal obvyklý telegrafický signál a vrátil se ke kolejím dítal se na příjíždějící vlak, jenž zářeže již blížil se po rovné koleji zdánlivě tak pomalu, jakoby vlastně už stál.
Konečně s droktným vzrzetem a skřípotem dorazil a zastavil se.
Pan Hanibal stál zrovna u lokomotivy.
"Nejede pan Stoklasa?" houknul na strojvedoucího.
"Nevím, pane přednosto," odpovídá klidně strojvedoucí nakloně se s parostroje.
"Nejede pan Stoklasa?" obrátil se pan Hanibal na vrehního konduktora, jenž právě seskočil z prvního vozu.
"Ani nemohu říci, pane přednosto," zni odpověď. "Snad v dě v zadu."
Pan Hanibal letí "do zadu", opakuje svůj dotaz u druhého, pak u třetího konduktora; ale vždy táž neurčitá, skoro vyhýbavá odpověď: "Nevím — snad v ten tam" — a konduktorů přece vždycky vědí, jede-li přednosto Pražské stanice čili nie.
Avšak pan Hanibal s odpovědí, mí těmi se nespokojil. Ruče vyskočil na prkno u nejbližšího vagonu a nahlédl do vnitř kupé. Shlédl však jen samá cizí tváře. Rychle popošel k druhému, třetímu, čtvrtému kupé, však bez výsledku. Již chtěl seskočiti; ale přece ještě učinil krok dále a nahlédl do nejbližšího kupé, v němž nalézal se toliko jediný pasažér, vyložený právě z otevřeného okna protějšího.
"Stoklaso!" houknul pan Hanibal, domnívaje se v muži tom poznávati svého přítele.
Muž z okna vyložený ani sebou nepohnul.
"Stoklaso! Stoklaso!" volal pan Hanibal zvýšeným hlasem netrpělivě.
Ale ani tentokráte muž ten neodpověděl, jakoby neslyšel. Pohnul sebou toliko, jakoby se vykládal pohodlněji z okna, ale přece tak, že zahlédl pan Hanibal z části i tvář a poznal v něm přítele Stoklasa.
"Stoklaso! Stoklaso!" křiknul poznovu.
V tom ozval se za panem Hanibalem hlas vrehního konduktora: "Pane přednosto! Račte přece kvynout na Tobiaška, by zavýnil. Jsme zpozdění — osm minut..."
Pan přednosto ani se neohlédl. Dorážil dále na muže v kupé, který sebou ani nehýbo, pospěným voláním:
"Stoklaso — pro bůh tě pro"

sim, příteli — vystup na okamžik! Musím s tebou mluvití stůj co stůj — jde o záležitost nezměrně důležitosti..."
V tom chvíli duši jeho spasná myšlénka. Ruče vytáhl svůj klíč a otevřev kupé vyskočil střelbitě na stupátko.
"Teď mi neunikneš!" zamumlal vítězoslavně.
Teprve nyní se volaný ohlédl a lině obrátil.
Pan Hanibal nalézal se tvář v tvář příteli Stoklasovi.
"Pro boha té prosím, milý, drahy příteli!" volá do kupé. "Což pak mne neznaš?"
"Čeho si přejete, pane?" ozval se nyní muž v kupé temným, chladným hlasem, a tvář jeho jevila přísný, skoro mrazivý klid.
"Pro bůh! Což pak mne neznaš?" opakoval pan Hanibal vášnivě.
"Neznám!" zni chladuá odpověď.
"Vždyť jsi přece Stoklasa — Albin Stoklasa, můj přítel!"
"Mylíte se, pane," zni odpověď ledovým tónem. "Nejsem váš přítel."
Tvář páne Hanibalova rudne, z očí srší blesky, rty se křevovité ehvějí. Je mu, jakoby jej někdo nozem do prsou, přímo pod srdcem pobodával...
"Pro Kristovy rány," volá se úzkostí. "Což pak jsem se zbláznil!"
A po chvíle úpenlivě dodává: "Stoklaso, netrap mne děle! Musím s tebou promluvit, musím — slyšíš!"
Muž v kupé, jenž byl až dosud bez pohnutí stál, učinil krok ku předu; leč právě tímto pohybem zbudil v duši páne Hanibalově novou spasnou myšlénku.
Ruče jako veveřice vskočil pan Hanibal do kupé a nehopiv Stoklasu za ruku vtáhnul jej bliže k otevřeným dvířkám.
"Ale dovolte, pane přednosto, volá před vagonem netrpělivě vrehní konduktor. "Ež je srchovaný čas — musíme jiti!"
Pan Hanibal však neslyší. Drže vzpírajícího se Stoklasu křevovitě za ruku táhne jej nazvdor tomu, že jest přítel nepomněrně silněji, bliže k sobě.
"Pro vše — co ti — svatého, — té prosím," úpi trhaně a hlas jeho třese se jako hlas zoufalec chytajícího se poslední opory. "Srníhuj se nade mnou!"
"Pane, vy jste — blázen!" odpovídá vzpírající se Stoklasa hlasitě.
"Ano, ano, pan přednosto se zbláznil!" dotvrzuje vrehní konduktor. "Není pomoci, musím dát znamení sám!"
Po té se obrátil a dal znamení Tobiaškovi. Tento zazvonil, načež dal rychle za sebou tři rány na vol. Vrehní konduktor dal znamení svou píšťalkou, lokomotiva pronikavě zapískla a vlak se pohnul...
"Pane přednosto, pane přednosto — už jedem!" křičí konduktor na pana Hanibala chtěje přiraziti dvířka a zavřiti.
Ale pan Hanibal, jenž zatím z zápasu se Stoklasou couvnuv zažrasuje tělem svým dvířka, spozorovav, že vlak se hnul, trhnul se napjetím veskerých svých sil tak prudce, že Stoklasa zavrátoral.
Okamžitě této bezvlády pan Ha-

DEVĚT Z DESÍTI
obvyklých nemocí boje svůj pávod v nezměrné brzo zavinové oslabením stavem životního detroit.
DRA. PETRA
HOBOKO
nemě sobě rovna v dodávání síly životnímu účtují, vstřepování brzo, vybudování soustavy. Jest to starý, jednoduchý bylinný prostředek a neobohuže nicého počbu, než co vám bude prospívati.
Netaťte se po něm lékárníka, jelikož ho mají na prodej pouze vřídlati jednatele.
O další podrobnosti pište na
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(V Kanadě se dožadě brzo čít.)

Puritan mouka
ZÁRUKA — Spotřebujte plný pytlík, a nepodaří-li se vám upéci nejlepší chléb, jaký jste kdy pekli vraťte prázdny pytlík svému obchodníku, jenž nadradí vám bez námitek vaše peníze.
Odborné mletí z nejlepší pšenice v Americe.
Všechni groceristé ji mají na skladě.
WELLS-ABBOTT-NIEMAN CO.
Schuyler, Neb.

DR. KAR. H. BREUER
operace a ženského nemocí.
DR. MILOSLAV J. BREUER,
diagnosta a vnitřní nemocí.
CESTÍ LÉKARI
Při naší úřadovně máme dokonale laborator k rozpoznávání všech nemocí. Máme nemocnici spojenou pro všechny operace a vnitřní případy nemocí. Čítaderna v pokoji číslo 216 Security Mutual Boudova.
Severovýchodní roh 12. a O ulice, ve druhém poschodí v předu. Lincoln, Neb.

nibal využítkoval. Blesku rychle sestoupil po zadu na stupátko a z toho jednou nohou na prkno, načež skubnuv zoufale ještě jednou strhnul Stoklasu z kupé.
Vše to stalo se takofka v nerozdílném okamžiku. Vlak jel ještě nad míru zvolna a na štěstí byl před vagonem konduktor, jenž oba zachytil do náručí.
Váiechni tři padli na zem; ale konduktor ruče se zvednuv vyskočil na prkno posledního již vagonu a zůstával pana Hanibala a pana Stoklasu jich osudu.
Teprve po chvíli, když už byl vlak asi sto kroků vzdálen, zvedli se oba dosti namáhavě a v následujícím okamžiku stáli si tvář v tvář jako dva rozkacení dravci.
Pan Hanibal třásl se na celém těle; pan Stoklasa jevil sice menší rozčílení, ale přece byl rozehvěn jako málo kdy jindy. Tvář obou hořely, oči byly rozjískřeny.
Několik vteřin stáli proti sobě divaje se na sebe upřeně a se zřejmým rozhořčením.
Stoklasa se vzpomatoval, vlastně opomněl dříve pana Hanibala.
"Jaký to škandál tropíte, pane přednosto!" ozval se tónem ehefa v nejvyšší míře rozezněho.
"Žádný škandál, žádný!" říci pan Hanibal úzkostlivě a přece také rozeznal. "Když té člověk tak — dvacetkrát ti piše, desetkrát telegrafoje — když té zapísašhá —"
"Ale já vás, pane, neznám!" odpapnul pyšně a odmítavě Stoklasa.
(Pokračování.)

Dobrá pověst výsledků.
Je-li některý lékař-chirurg proslulý výsledky svých operací, pacient s důvěrou odezdá se jeho noží. Ji-li některý lék proslulý svými výsledky, zákazník kupuje jej bez rozpaků. Výsledky platí. Třicet let Trinerova Léčivého Hořkého Vína znamená miliony výsledků. Čtete na příklad: "Springfield, Ill., 15. března 1920. — Musím vám psáti a poděkovati vám za to, že jste mne uzdravili tím velkým lékem. Trinerovým Léčivým Hořkým Vínem. Byla jsem nemocna dlouhou dobu, ale nyní jsem zcela opětně zdráva, díky vašemu dobrému léku. Budu vždy s uznáním o něm mluvit a budu jej stále mítí ve své lékárnice. Paní J. Potniková."
Nepochybujeme, že i vy v případě zápey, nechuti k jídlu, holení hlavy, nervosy a jiných žaludocních nepořádků přijdete k svému lékárníkovi nebo obchodníku s léky a požádáte jej o Trinerova Léčivého Hořkého Vína. Zkuste také Trinerova Angeliku Hořkou, Trinerův Lijmen a jiné Trinerovy známé léky! — Joseph Triner Company, 1333-43 S. Ashland Ave. Chicago, Ill.—Advertisement

Okamžitě této bezvlády pan Ha-

Okamžitě této bezvlády pan Ha-